

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχ.: 160 Έτος: 2013

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»

Α.Μ. 734 (3793)

Άπορ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22
Τ.Κ. 54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. FAX 2310 233548 - ΤΗΛ. 277950

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:

ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ
4. Π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 5211 - 036427 - 751
2. ΕΘΝΙΚΗ 213/296025-73
3. ΕΜΠΟΡΙΚΗ 400/328013 - 23

Γιά τις καταθέσεις των Είσορρων καί Δωρεών σας, στους παραπάνω λογαριασμούς, παρακαλούμε νά μᾶς ἀποστέλλετε φωτοαντίγραφο τῆς ἀπόδειξης κατάθεσῆς σας στήν ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22, Τ.Κ. 54621
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ὅπου ἐπίσης μπορεῖτε νά μᾶς στέλνετε καί ταχυδρομικές ἐπιταγές στό ὄνομα τοῦ Προέδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ, γιά νά μπορούμε στή συνέχεια νά σᾶς ἀποστέλλουμε τήν σχετική ἐπίσημη ἀπόδειξη τοῦ Σωματείου μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σέ περίπτωση πού ἐπιθυμεῖτε νά δωρήσετε χρήματα ἀπό τό σπίτι σας, εἴτε ἀπό τόν χῶρο τῆς ἐργασίας σας, παρακαλούμε νά ἐπικοινωνεῖτε μέ τόν κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο, στά τηλέφωνα:

1. 2310 927440
2. 6937 092430

Τό ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑΣ, Πρόεδρος	τηλ. 2310-302217
2. ΚΑΡΥΔΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, Ἀντιπρόεδρος	τηλ. 2310-852481
3. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Γ. Γραμματέας	τηλ. 2310-318588
4. ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΜΙΧΑΗΛ, Ταμίας	τηλ. 2310-311042
5. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-924231
6. ΚΩΤΙΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-922913
7. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΕΡΟΜΙΧΑΛΟΣ	τηλ. 2310-323990

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτίσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκαρτε-
ρήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καί τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλὰ πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεῆμονε μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»

Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22, Τ.Κ. 546 21 Θεσσαλονίκη, τηλ. καί fax: 2310 233 548 - τηλ. 2310 277950

ΤΕΥΧΟΣ 160

ΕΤΟΣ 2013

ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ

Γλυκά ἀντηχεῖ τό κοσμοχαρμόσυνο «Χριστός Ἀνέστη». Ὁ θρίαμβος τῆς Ἀναστάσεως διαλαλεῖται παντοῦ. Ἡ ἐκφώνηση τοῦ τροπαιοῦχου χαιρετισμοῦ ἀπ' ὅλους τοὺς πιστοὺς χαροποιεῖ, εἰρηνεύει, φωτίζει κι ἐνδυναμώνει. Δέν πρόκειται γιά μία ἀπλή διακήρυξη καί ὑπόμνηση, ἀλλὰ γιά γεγονός μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο στήν ἱστορία. Πάσχα σημαίνει διάβαση, ἀπό τό σκοτάδι στό φῶς, ἀπό τήν κακία στήν ἀκακία, ἀπό τήν ἁμαρτία στήν ἀπάθεια. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς παραδίδει καινοποιό φῶς, νέο τρόπο ζωῆς, ἀφοβία θανάτου. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου κάτι ζητᾶ ἀπό τόν καθένα μας, ἀλλά καί

κάτι μᾶς ἀναθέτει.

Τό σωτήριο μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως ζητᾶ νά διαλαληθεῖ. Ἔτσι εἶπε ὁ ἀστραπόμορφος ἄγγελος στίς ἐκστατικές, ἅγιες μυροφόρες. Ἔτσι εἶπε καί ὁ Χριστός στήν ἀπορημένη Ἀγία Μαρία τῇ Μαγδαληνῇ, πού τόν πέρασε γιά κηπουρό. Παρόμοιο ἔργο ζητᾶ ὁ Ἀναστηθεὶς ἀπό τόν καθένα. Βέβαια δά πρέπει νά ποῦμε πῶς λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι πού δέχονται τή θεία πρόσκληση νά γίνουν ἱεροκῆρυκες καί ἱεραπόστολοι. Προσάπτουν δικαιολογίες γιά τό μή εὐαγγελισμό τῶν πιστῶν. Μικροί ἱεροκῆρυκες καί ἱεραπόστολοι στό περιβάλλον τους μποροῦν νά γίνουν ὅλοι οἱ χριστιανοί. Μερικές φο-

ρές καί μέσα στό σπίτι τους καί στόν τόπο ἐργασίας τους.

Όταν ὁ πιστός φωτίσει τήν ψυχή του ἀπό τό λαμπρό φῶς τῆς Ἀναστάσεως αἰσθάνεται μία καλή ἀλλοίωση, πού χαρίζει ἕνα νέο πνεῦμα καί μία ἄλλη διάθεση τῆς ζωῆς. Ὁ τρόπος ἐργασίας του, ἡ συναναστροφή μέ τούς πλησίον του, ὁ ρυθμός τῆς σκέψεώς του, οἱ διαθέσεις, οἱ ἐπιθυμίες καί οἱ τάσεις του λαμβάνουν

ἕνα διαφορετικό χρῶμα. Ἡ ἀγάπη φωτίζει τήν προσφορά ἀγάπης. Στήν καρδιά δέν ἐπικρατεῖ τό σκοτάδι τῆς κακίας, τοῦ μίσους καί τῆς ἐχθρας. Δέν αἰχμαλωτίζεται ἡ καρδιά ἀπό τά θεομίσητα πάθη, δέ δηλητηριάζεται ἀπό διαστροφές καί δέν ἀσχημίζει ἀπό τήν πονηρία. Δέν ἄγχεται στίς δυσκολίες καί τά προβλήματα. Δέν τά βάζει μέ τό Θεό γιά τίς διαφορές θλίψεις καί ἀσθένειές του καί δέν ἀντεκδικεῖται στίς ἀδικίες. Ἀγωνίζεται ὑπομονετικά κι ἐλπιδοφόρα γιά τό ἀγαθό, τό δίκαιο καί τό ἱερό. Προσπαθεῖ ὅσο μπορεῖ γιά τήν ἀνακούφιση τῶν πονεμένων, τῶν καταφρονημένων καί τῶν κατατρεγμένων. Γνωρίζει ν' ἀνέχεται, νά κατανοεῖ, νά συμπαθεῖ, καί νά συγχωρεῖ. Ἡ ἐποχή μας ἐναγώνια ἀναζητᾷ τόν ἀναστημένο ἄνθρωπο, πού μέ τή ζωή του κυρίως διδάσκει ὅτι ὁ Χριστός Ἀληθῶς Ἀνέστη.

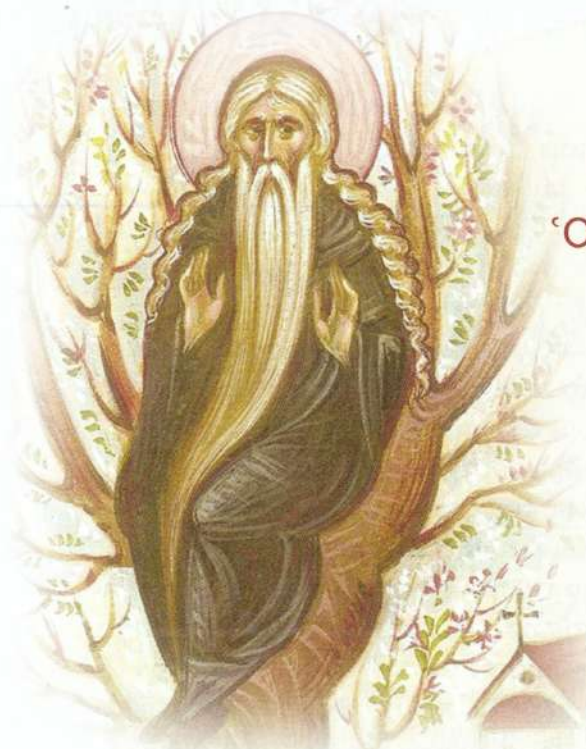
Δίχως τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ὅλο τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας δά ἦταν κενό. Δέ δά διέφερε ἀπό αὐτό πού λένε δρησκεῖες καί ἰδεολογίες. Ἡ ἔνωση τῶν χριστιανῶν μέ τόν Ἀναστημένο Χριστό δίνει νέα πνοή, πού

ἀποτελεῖ σημαντικό δεδομένο. Τό περιεχόμενο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ καινὴ κτίση, ἡ καινούργια ζωή, πού ξεκινᾷ μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ὅλη ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι διαποτισμένη ἀπό τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος. Ἡ λατρεία εἶναι ποτισμένη ἀπό τ' ἀναστάσιμα νάματα. Κάθε Κυριακή καί κάθε δεῖα Λειτουργία

εἶναι μία ἐορτή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Οἱ περισσότεροι ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἀναστάσιμοι. Ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ὅλα φωτίζονται ἀπό τό ἀναστάσιμο φῶς.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ἀθανатоποίησε τό ἀνθρώπινο σῶμά του καί νοσηματοδότησε τήν ἀνθρωπότητα, χαρίζοντας οὐράνια χάρη. Ἡ Ἀνάσταση ἔδωσε ἀφοβία θανάτου. Ὁ Χριστός μέ τό θάνατό του θανάτωσε τό θάνατο, ἀποδυνάμωσε τόν ἄδη, ἔδωσε στόν ἄνθρωπο σχετική ἀφθαρσία. Τήν κατάσταση αὐτή δά γνωρίζει πλήρως κατά τή Δευτέρα Παρουσία. Στή ζωή αὐτή ὑπάρχει ὁ πόνος, τό δάκρυ, ἡ λύπη, ἡ θλίψη, ὁ στεναγμός συχνά καί δυνατά. Ἡ ἀληθινή χαρά, ἡ ἀγαλλίαση καί ἡ εὐφροσύνη σπάνια ἐπισκέπτονται οἰκίες καί ζωές. Στήν καθημερινή ζωή συνυπάρχουν τό γλυκό μέ τό πικρό, τό φωτεινό μέ τό σκοτεινό. Ὁ σταυρός καί ἡ Ἀνάσταση ἀλληλοπεριχωροῦνται. Τό πάθος ὁδηγεῖ στήν Ἀνάσταση. Ὁ πόνος τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἀντίδοτο τοῦ ἀνθρώπινου πόνου. Ἡ χαρά σκηνώνει μόνιμα στίς καρδιές τῶν ταπεινῶν.

μοναχός Μωυσῆς Ἀγιορείτης

ΦΥΣΕΩΣ ΟΡΩΝ ΥΠΕΡΒΑΣΙΣ

Ὁ ὁσιος Δαβίδ ὁ ἐν Θεσσαλονίκη (26 Ἰουνίου)

Τοῦ Ἀρχιμ. Νικοδήμου Ἀ. Σκρέττα

εἰδωλολατρεία τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος, στό βωμό τοῦ ὁποῖου θυσιάζονται καί φιλίες καί πατρίδες καί ὑπολήψεις καί συνειδήσεις καί ψυχές καί ζωές ἀνθρώπων.

Παγιδευόμενοι συχνά στόν ἀγχωτικό καί πνιγηρό κοσμικό περίγυρο τῆς καθημερινότητας εἶναι σχεδόν ἀδύνατο τά μάτια μας νά δοῦν πέρα ἀπό τά ὅρια πού θέτει ἡ αὐτάρεσκη καί αὐτάρκης ἀλαζονεία μας. Τά ὅρια τῆς φύσεώς μας καταντοῦν νά ταυτίζονται μέ τήν κάλυψη τῶν καταναλωτικῶν ἀναγκῶν μας. Ἐξαντλοῦνται στήν ὕλομανική καθημερινή διαχείριση τῆς ἀπόλαυσης, τῆς ἄνεσης, τῆς ἡδονῆς, τοῦ πλουτισμοῦ, τῆς ἀναγνώρισης, τῆς «καταξίωσης».

Πνιγμός στόν ἱλιγγο καί τή συναρπαγή τῆς φιλαυτίας, μέσα στήν ὁποία γκρεμίζεται καί συντρίβεται ἡ παρουσία τοῦ πλησίον, ὁ συνεκτικός ἱστός τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων καί ἡ εὐλογία τῆς συμβιώσεώς τους, καθώς ὁ φίλαυτος, μέσα στή ζάλη τῆς αὐτοειδωλοποίησής του καί θεωρώντας τόν ἑαυτό του κέντρο τοῦ σύμπαντος, καταντᾷ τυραννίσκος πονηρότερος καί βιαιότερος ὅλων τῶν μεγάλων τυράννων τῆς ἱστορίας.

Πνιγμός στήν σαρκοβόρο ἀπληστία τῆς φιλαργυρίας, μέσα στήν ὁποία ἀντικαθίσταται ὁ Κτίστης ἀπό τά κτίσματα καί μόνη πίστη πού ἀνδεῖ εἶναι ἡ λεπτεπίλεπτη

Πνιγμός στήν ἀποχαυνωτική ἐπήρεια τῆς φιληδονίας, μέσα στήν ὁποία καταντᾷ ὁ ἄνθρωπος «καί κτηνώδης καί δαιμονιώδης», καθώς ὁ σκοτισμός τοῦ πάθους ὁδηγεῖ τό λογικό καί ἐλεύθερο κτίσμα τοῦ Θεοῦ, στούς σκοτισμένους τρόπους τῆς ἀτιμίας, «περί ὧν αἰσχρόν ἐστι καί λέγειν»· καθώς ψεύδη, πονηρίες, ἀπάτες, ἀπιστίες, ἐγκλήματα, συντριμμοί ἡδῶν καί οἰκτρές καί βρωμερές βεβηλώσεις τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, ἀπό τίς φαντασιώσεις καί τίς καρικατοῦρες τῆς σαρκολατρίας, συμπλέκονται στό σαβουρωμένο κουδᾶρι τῆς ὑπαρξιακῆς κατρακύλας.

Ὅμως «εἴη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ἀπό τοῦ νῦν καί ἔως τοῦ αἰῶνος», διότι μέσα στούς πνιγμούς τῶν παθῶν καί τῆς ἀποστασίας ἐχάρισε τοῖς ἁγίοις του ὡς γλυκασμούς ἀναστασίμων ἀνασασμῶν στή μαρτυρική πορεία τῆς ὑπέρβασης τῶν ὄρων τῆς φύσεως.

«Μετά σώματος ἄγγελος ὥράθη» ἐπὶ τῆς γῆς καί ὁ γλυκύτατος ὁσιος πατήρ ἡμῶν Δαβίδ ὁ ἐν Θεσσαλονίκη. Ἀνασασμός παρηγορίας καί πνευματικῆς εὐωδίας μέσα στούς καταθλιπτικούς πνιγμούς τῆς ἐμπαθοῦς κακοσμίας. Οἰκοδομή θείου ἡδους ἁγιασμοῦ μέσα στούς θλιβερούς ἐρειπιῶνες

τοῦ ἡδυπαθοῦς καί ἀρρωστημένου σαρκολατρικοῦ μολυσμοῦ. Πορεία ὑπέρβασης τῶν φυσικῶν ὅρων τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης πρὸς τὴν ὑπὲρ φύσιν τελειότητα, ὡς ἀντίβαρο σωστικό καί θεραπευτικό στὸν παρά φύσιν κατήφορο τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος. Νέος Δαβὶδ ἰσοστάσιος πρὸς τὸν παλαιό, πού μᾶς ἐμπνέει ταπεινά χαρίζοντας σ' ὅλους τοὺς ἀγωνιστές τοὺς δρόμους καί τοὺς τρόπους νά κατανικοῦν ὡς «ἄλλον Γολιάδ» τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας.

Καί ἡ διδαχὴ του καί ὁ θησαυρός του ἀπλός καί γνήσιος, ἐκ τῆς σιωπῆς τῶν ἔργων καί ὄχι ἐκ τῆς πομπώδους κραυγῆς τῶν λόγων. Μακρινός, ἀλλ' ὄχι ἀπρόσιτος· ὑπὲρ φύσιν ἀγωνιστής, ἀλλ' ὅμως οἰκεῖος, ὅπως οἱ γνήσιοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Ἀστέρης καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἀνατολή πού χάρισε τίς πολύφωτες ἀκτίνες του στὴ Δύση. Δενδρίτης ἅγιος, πτηνό τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτό, πού κατοίκησε σέ δένδρο ἀμυγδαλῆς χειμῶνες καί καλοκαίρια, στή ζέστη καί στό κρύο, γιὰ νά ἀνθήσει ἄνθη ὡραῖα θείας ἀγάπης, γιὰ νά ὑποτάξει τὴ σάρκα στό νοῦ, γιὰ νά θησαυρίσει πλουτισμούς ἁγιασμοῦ, γιὰ νά λάβει ἐκ Θεοῦ τὰ χρυσὰ φτερά τῆς ἀπαθείας καί τῆς τελειότητος, γιὰ νά καταστήσει τὴ θεοπρεπῆ του διάνοια στύλο φωτοειδέστατο στηριγμοῦ λόγων καί θαυμάτων, γιὰ νά πτερώσει τὴ νυσταλέα μακαριότητα τῆς ἀφροντισιᾶς μας πρὸς τὸν πολύχρονο καί πολύμοχθο μαρτυρικό ἀγῶνα τῆς χαρισματικῆς υπερβάσεως τῶν ὁρίων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἔτσι ἀνίσταται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ γαιώδη μολύσματα τῆς ἐμπαθείας του. Ἔτσι καθίσταται κατοικητήριο τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι τὸ πρὶν σκοτάδι του μπορεῖ νά φεγγοβολήσῃ. Ἔτσι γίνεται σταφύλι στ' ἀμπέλι τοῦ Θεοῦ, γιὰ νά πηγάζει σωστικό «οἶνο κατανύξεως», πού θεραπεύει τὴν παραφροσύνη τῆς μέθης τῶν παθῶν.

Ἔτσι αὐξάνεται ὁ καλὸς σπόρος στὴν ἀγαθὴ γῆ τῶν πραέων, ἀνασαίνοντας ἀνα-

στάσιμα δεῖους ἀνασασμούς καί κατανικώντας τοὺς πνιγηροὺς συμπνιγμούς τῶν ἀκανθῶν καί τῶν ζιζανίων τῶν ἐμπαθῶν ἡδονῶν τοῦ βίου, ἀλλὰ καί ξανοίγοντας δρόμους ζωῆς στοὺς νεκρωτικούς τρόπους τῆς δαιμονικῆς ἀποστασίας.

Ὁ Κύριος μᾶς δίδαξε νά μὴ φοβόμαστε «τό μικρόν ποίμνιον». Μᾶς παιδαγῶγησε νά μὴν προσμετροῦμε ποσοτικά τὴ μεγαλοσύνη. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ μέ πρωτοστάτες τοὺς ἁγίους του ἦταν κατ' ἀπόλυτο τεκμήριο οἱ λίγοι δίπλα στοὺς πολλούς. Οἱ λίγοι τῆς κοπιαστικῆς ἀνηφοριᾶς. Οἱ λίγοι τῆς στενῆς πύλης τῆς ἀπαθείας καί τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀγάπης δίπλα στοὺς πολλούς τῆς πλατιᾶς πύλης τῆς εὐκολίας, τῆς ἀνέσεως, τῆς ἀρνήσεως καί τῆς ἀποστασίας. Οἱ ἅγιοι καί οἱ μιμητές τους πιστοὶ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ θα μένουν στοὺς αἰῶνες τό καταφύγιο τοῦ ζωηφόρου ἀνασασμοῦ, κάθε φορά πού θά μᾶς συμπνίγει νεκρωτικά ὁ ἐσμός τῶν κακῶν δαιμονικῶν συναπαντημάτων.

Καί πορεύτηκαν καί πορεύονται τό δρόμο τους ἀπλά, ταπεινά, ἴσια καί γνήσια, «ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτὴν Ἰησοῦν».

Καί ὁ κόσμος πορεύεται τό δικό του δρόμο, μέσα στά δικά του φρονήματα, τίς ἀντιλήψεις καί τὰ θελήματα. Διότι ὁ ἄνθρωπος στὴν ἐλευθερία του καί τὴ λογικότητά του εἶναι μέγας, ἀλλὰ καί τραγικός, «ἄχρῃς οὐ ὁ Κύριος ἔλθῃ» «κρίναι ζῶντας καί νεκρούς», κατὰ τὴ μεγάλη καί ἐπιφανὴ ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Μακάριοι θά εἴμαστε, ἂν ἐκείνη τὴν ἡμέρα καί τὴν ὥρα κατέχουμε ταπεινά Δαβιτικὴν ἀπολογία καί πνευματικούς θησαυρισμούς, ὅμοιους μ' αὐτοὺς πού μᾶς κληρονόμησε ἐκ τῶν ἔργων καί ἐκ τῶν λόγων στὴν ὑπέρβαση τῶν ὅρων τῆς φύσεώς του ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Δαβὶδ ὁ ἐν Θεσσαλονίκη, ὁ οἰκεῖος, ὁ φίλος, ὁ ἀδελφός μας ἐν Κυρίῳ.

Οἱ ἄρχοντες πρέπει νά εἶναι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι

Ἕνα ἐπίκαιρο ἄρθρο στὴν «Ἀναγέννηση» τοῦ 1963

Ἀειμνήστου ἀρχιεπισκόπου Κρήτης Τιμοθέου

Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι τό κύριο ἄρθρο τοῦ περιοδικοῦ «Ἀναγέννησις» τό Σεπτέμβριο τοῦ 1963, γραμμένο ἀπὸ τὸν τότε μητροπολίτη Γορτύνης καί Ἀρκαδίας κ. Τιμόθεο, μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης, μέ τὸν τίτλο «Ἐκλογές». Παραθέτουμε τό κείμενο χαρακτηριστικά ἐπίκαιρο καί σήμερα:

Τό σοβαρότερο γεγονός σέ μία χώρα εἶναι ἡ ἐκλογή τῶν ἀρχόντων πού θά τὴν κυβερνήσουν.

Οἱ λαοὶ ἀκολουθοῦν τοὺς ἀρχηγούς των, τοὺς ὁποίους ἀγαποῦν καί μιμοῦνται. Δέν εἶναι δύσκολο νά ἀντιληφθεῖ κανεὶς τὴν τεράστια σημασία πού ἔχει ἡ ἐκλογή καλῶν ἢ κακῶν ἀρχόντων. Ὅμως ὀλίγοι σκέπτονται στά σοβαρά τὴν ἀξίαν τῆς ψήφου των καί τὴν εὐδύνην των ἀπέναντι Θεοῦ καί ἀνθρώπων, τὴν ὥρα πού ψηφίζουν.

Σέ λίγες μέρες θά κληθεῖ καί ὁ λαός μας γιὰ ἄλλη μία φορά νά ἐκλέξει τοὺς ἄρχοντας πού θά τὸν διοικήσουν. Θά ξεπεταχθοῦν πολλοὶ καί διάφοροι ὑποψήφιοι, παλαιοὶ καί νέοι, γνωστοὶ καί ἄγνωστοι. Θά τοὺς ἀκούσωμε νά ὁμιλοῦν ἀπὸ τό ραδιόφωνο καί τοὺς ἐξῶστες στίς πλατεῖες. Θά γράφουν στίς ἐφημερίδες, θά ἐξαγγέλλουν προγράμματα, θά σκορποῦν ὑποσχέσεις, θά περιέρχονται τίς συνοικίες καί τὰ χωριά, θά περιστοιχίζονται ἀπὸ τοὺς φίλους των καί θά ποζάρουν χαριτωμένα στά διαφημιστικά

ἐντυπα, στοὺς τοίχους καί στά ὀχήματα.

Ἡ Ἱστορία διδάσκει πὺς οἱ λαοὶ εὐκολα παρασύρονται καί δημαγωγοῦνται. Καί ὁ λαός μας ἔχει μία πλούσια πείρα ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια, πού δέν τὴ χρησιμοποιεῖ ὅσο πρέπει, γι' αὐτό καί ἀπέχει πολὺ ἀκόμη ἀπὸ μία σωστή καί σωτήρια τοποθέτηση τῆς ψήφου του.

Ἡ «Ἀναγέννησις» ἀπὸ καθῆκον καί ἀπὸ ἀγάπη στό λαό μας, ἔξω ἀπὸ κάθε πολιτικὴ καί κομματικὴ ἀνάμειξη, θά χαράξει μερικές γραμμές πάνω στίς βασικές προϋποθέσεις ἐνός σωστοῦ ἐκλογικοῦ προσανατολισμοῦ.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, οἱ ἄρχοντές μας πρέπει νά εἶναι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, πραγματικά πιστοὶ καί εἰλικρινά ἀφοσιωμένοι στὴν δρησκεία τῶν πατέρων μας. Χριστιανοὶ ὄχι στοὺς τύπους καί ὀρθόδοξοι ὄχι στά χαρτιά. Εἴμεθα λαός φαινόμενο δρησκευτικῆς ὁμοιογενείας. Δέν εἶναι ἀνεκτόν οἱ ἄρχοντές μας νά ἀνήκουν σέ ἀντιχριστιανικὴς ἰδεολογίες καί ἄλλες δρησκεῖες καί αἱρέσεις. Μασσῶνοι καί Χιλιασταὶ καί ἄδσοι πρέπει νά καταψηφισθοῦν ἀνελέητα μέ τὴν ψήφο τοῦ εὐσεβοῦς ὀρθοδόξου λαοῦ μας.

Οἱ ἄρχοντές μας πρέπει νά εἶναι πατριῶτες. Μέσα στὴν ψυχὴ των πρέπει νά εἶναι θρονιασμένη ἡ αἰωνία Ἑλλάδα μέ ὅλο τό μεγαλεῖο της. Πατριῶτες σωστοὶ καί ὀλόκληροι, ὄχι ἀπ' αὐτοὺς πού

τάχα κόπτονται γιά τήν πατρίδα καί τά ιδανικά, χωρίς νά τά πιστεύουν καί ύποκριτικά τά βάζουν σάν προκαλύματα άνόμων συμφερόντων καί φρικτῆς έκμεταλλεύσεως. Χρειάζονται άγνοί πατριώτες πού ξέρουν νά τιμούν καί μέ τό ίδιο τό αίμα των τή χώρα τῆς δόξης, τοῦ θρύλου, τοῦ μαρτυρίου καί άγωνίζονται νά προσδέσουν δόξα στή δόξα καί τιμή στήν τιμή τῆς πατρίδος.

Ὁ λαός μας θέλει τούς άρχοντές του ανθρώπους τοῦ λαοῦ. Ὅχι από εκείνους πού μιλοῦν γιά τό λαό καί δέν ἔχουν άλλη σχέση μαζί του, παρά νά τόν άπατοῦν καί νά τόν έκμεταλλεύονται. Ἀρχοντες άνθρωποι μέ άνθρωπιά, πού δά σκύψουν σάν καλοί Σαμαρεῖτες νά δέσουν τίς πληγές, νά βοηθήσουν καί νά σώσουν τόν ήμιθανή καί πάντα άδικημένο λαό μας. Νά ακούσουν τούς στεναγμούς καί τά παράπονα. Νά βρίσκονται πάντα κοντά του, νά αντιμετώπιζουν τά προβλήματά, νά άγωνίζονται γιά τή βελτίωση τοῦ βιοτικού του επιπέδου, νά βοηθοῦν, νά προστατεύουν, νά δυσιάζονται, γιά νά κλείνουν τά στόματα τῶν έχθρῶν καί τῶν ύπονομευτῶν, πού έκμεταλλεύονται τή δυστυχία καί τά βάσανα τοῦ λαοῦ.

Ὁ λαός μας θέλει τούς άρχοντές του ανθρώπους τῆς Ἐκκλησίας, γιατί γνωρίζει πολύ καλά πώς χωρίς τήν εὐσέβεια καί τήν προσήλωση στήν Ἐκκλησία, ὁ άνθρωπος άποχαλινώνεται καί παρασύρεται σέ κάθε κακό. Δέν θέλει νά τούς βλέπει μόνο στίς επιδεικτικές Δοξολογίες καί παρελάσεις, μέ τίς φανταχτερές εμφανίσεις. Τούς θέλει εὐλαβεῖς καί προσευχομένους, νά έκκλησιάζονται, νά εξομολογοῦνται καί νά κοινωνοῦν, νά πιστεύουν στό Θεόν, νά άγαποῦν τόν Κύριον.

Ὁ Μέρμνα τῶν πτωχῶν

Γιά τό λαό μας καί τήν πατρίδα μας εἶναι μέγα δυστύχημα ὅτι από τήν άνασύσταση τοῦ έλληνικοῦ κράτους έλάχιστα φωτεινά παραδείγματα πολιτικῶν μέ έκκλησιαστικήν συνείδηση συναντοῦμε. Οἱ περισσότεροι ἦσαν ξένοι πρός τήν Ἐκκλησία, άδιάφοροι καί έχθρικοί.

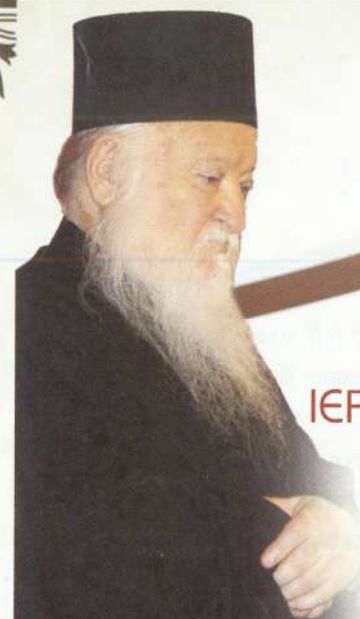
Ὁ λαός μας, τέλος, θέλει τούς άρχοντές του ανθρώπους μέ ὅλη τή σημασία τῆς λέξεως, ίκανούς, μορφωμένους, μέ ἦθος, χαρακτήρα καί ψυχικό μεγαλεῖο. Σήμερα κατήντησε πολιτικός νά σημαίνει ἕναν επαγγελματία κακῆς μορφῆς. Ἀνθρωπος άρχηγός εἶναι μέγα εὐτύχημα.

Ἡ έκλογή άληθινῶν ανθρώπων έκπροσώπων τοῦ λαοῦ προϋποθέτει τό ξεδιάλεγμά τους, ὅπου κι ἄν βρίσκονται καί πάνω από κόμματα καί προσωπικές επιδιώξεις. Γι' αὐτό, ὅμως, χρειάζεται ἡ ανάπτυξις τοῦ πολιτικοῦ αἰσθητηρίου τοῦ λαοῦ, γιά νά μή μπαίνει ἡ ψήφος του στή ζυγαριά τοῦ κεράσματος, τῆς κουμπιᾶς, τοῦ προσωπικοῦ ρουσφετιοῦ, τῆς τυφλῆς ιδεολογίας.

Πρέπει νά νοιώσει ὁ λαός μας πώς τό παντοδύναμο ὄπλο, ἡ ψήφος, μπορεί νά δημιουργήσει τήν εὐτυχία ἢ τή δυστυχία. Ὑπάρχει μεγάλη ἡθική κρίσις παντοῦ καί στήν πολιτική ἡγεσία. Ἡ ψήφος μας μπορεί νά άναζητήσει καί νά τιμήσει τούς ανθρώπους μέ τά παραπάνω προσόντα καί νά τούς καταστήσει κυβερνήτες μας. Οἱ έκλογές πού ἔρχονται ἄς δείξουν πώς εἴμαστε ἄξιοι καλύτερης τύχης, σάν άνθρωποι καί σάν ἔθνος.

Ὅσοι άγαποῦν τόν Χριστό καί τήν πατρίδα καλοῦνται νά ενεργοποιηθοῦν, διότι τή μαρτυρική Πατρίδα μας κυβερνοῦν κατά κανόνα πρόσωπα ξένα μέ τήν παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΕΝ ΚΥΡΙΩ Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΛΥΔΙΑ» ΠΑΤΗΡ ΘΕΟΦΙΛΟΣ

«Μακάριοι οἱ νεκροί οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι»
(Ἀποκ. ιδ', 13).

Στίς 29/1/2013 έκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἕνας ταπεινός λευίτης τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἕνας τίμιος εργάτης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ἕνας άνθρωπος τῆς θυσίας καί τῆς προσφορᾶς, ὁ πατήρ Θεόφιλος, ὁ Γέροντας τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Αδελφότητος «ΛΥΔΙΑ».

Ἕνα πλῆθος εὐσεβῶν χριστιανῶν συγκεντρώθηκε αὐτόρμητα στήν Αδελφότητα «ΛΥΔΙΑ», γιά νά άποχαιρετήσει μιά ιδιαίτερα εξέχουσα πνευματική φυσιογνωμία.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Θεόφιλος, κατά κόσμον Θεόδωρος Ζησόπουλος, ἐγεννήθη στό Κυπαρίσσι τῶν Γρεβενῶν τήν 1η Μαΐου τοῦ 1930 από γονεῖς εὐσεβεῖς, οἱ ὅποιοι ἔσπειραν μέσα στήν παιδική ψυχή τοῦ μικροῦ Θεοδώρου τήν άγάπη πρός τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία.

Ὁ μακαριστός πατήρ Θεόφιλος από νέος άφιέρωσε τή ζωή του στό ιεραποστολικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καί δραστηριοποιήθηκε κατ' άρχάς στήν Ἱερά Μητρόπολη Πολυανῆς καί Κιλκισίου καί στή συνέχεια σέ άλλες Μητροπόλεις.

Ἦταν ταπεινός, άφιλάργυρος, φλογερός κήρυκας τοῦ θείου λόγου καί πιστό τέκνον τῆς Ἐκκλησίας. Αὐστηρός στόν ἑαυτό του, μέ ὑποδειγματική πολιτεία. Σέ ὅποιον τόπο ὑπηρέτησε καθιερώθηκε στίς καρδιές ὄλων. Μέ βαθειά θεολογική σκέψη καί φλογερή πίστη βίωνε τήν εἰρήνη καί τήν άγάπη τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία ὡς ἄνωθεν δωρεά ἀπολάμβαναν καί οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόνο τοῦ περιβάλλοντός του, αλλά καί πολλοί ἄλλοι.

Ὡς πνευματικός ὁ Γέροντας, ἔχοντας πάντοτε ὑπ' ὄψει του τό γραφικό «ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τά πονηρά ἐκ νεότητος αὐτοῦ» καί τήν πραγματικότητα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι εὐπείραστος καί εὐόλισθος, ἐπίστευε ὅτι τό εξομολογητήριο εἶναι ἱατρεῖο, θεραπευτήριο καί ἐπομένως ἐπιβάλλεται ὁ πνευματικός μέ διάκριση «νά ἐπιχαίη ἔλαιον καί οἶνον». Εἶχε ὡς σκοπό τοῦ ὅλου πνευματικοῦ του ἔργου τό τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τό «πετεῶσαι ψυχήν, ἀρπᾶσαι κόσμου καί δοῦναι Θεῷ».

Ἡ πατρική του ἀγάπη πρὸς τὰ

πνευματικά του τέκνα ἦταν ἀγιογραφική, ἀγιοπατερική γι'

αὐτό ἐφήρμοξε τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλὰ ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. 6,4). Ἡ ἀγάπη, ἡ στοργή, ἡ ἀνοχή, ἡ καλωσύνη ἀπεδείκνυν τὸ Γέροντα ἄριστο πνευματικὸ πατέρα, ὁ ὁποῖος ἐδυσίασε τὴν ψυχὴν τοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ἡ ζωὴ του ἐκαίετο ὡς λαμπάδα ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄλων τῶν τέκνων του. Διψοῦσε νὰ σώσει ἀθάνατες ψυχές. Ἀναλώθηκε ψυχῇ τε καὶ σώματι στό ἔργο αὐτό χωρὶς νὰ δώσει «ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς του καὶ τοῖς βλεφάροις του νυσταγμόν καὶ ἀνάπausιν τοῖς κροτάφοις του», ἀρκεῖ νὰ δοξάζεται τὸ Ἅγιο Ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπίσης ἓνα μεγάλο κεφάλαιο τῆς ἀκάματης αὐτῆς πνευματικῆς δραστηριότητός του εἶναι καὶ ἡ λειτουργία τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ «Λυδία ἡ Φιλιππησία» καὶ τοῦ τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ 4E, τὰ ὁποῖα μέ τις ἄοκνες προσπάθειες τοῦ Γέροντα γαλινεύουν, ἀνακουφίζουν καὶ ἀναπλάθουν ψυχές σέ ὅλο τὸν κόσμον, ἀφοῦ ὁ τηλεοπτικὸς σταθμὸς 4E μεταδίδεται δορυφορικά καὶ μέσω τοῦ διαδικτύου σέ ὅλο τὸν πλανήτη.

Παράλληλα μέ τὸ πνευματικὸ ἔργο ἀναπτύσσει καὶ θαυμαστὴ κοινωνικὴ δραστηριότητα. Ἡ μέριμνα γιὰ τὰ νειάτα τῆς Πατρίδος μας δέν περιορίζεται μόνο στὴν καλλιέργεια τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καὶ στὶς κοινωνικὲς ἀνάγκες τους, οἱ ὁποῖες τὸν ὁδήγησαν στὴ δημιουργία ἐκκλησιαστικῶν κατασκηνώσεων. Στὴν κατασκήνωση «Ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν», στὴν ὁποία φιλοξενήθηκαν χιλιάδες ἐλληνόπουλα καὶ παιδιὰ ὁμοδόξων χωρῶν, γεύθηκαν τοὺς γλυκεῖς ὑλικούς καὶ πνευματικούς καρπούς τῆς ἀγάπης του.

Ἐξ ὄλων τῶν προαναφερθέντων καταδεικνύεται πὺς ἡ ζωὴ τοῦ Γέροντα Θεοφίλου ἦταν μιά ζωὴ γεμάτη φῶς, τὸ φῶς τῆς Χάριτος, γεμάτη ἀγάπη, ἀγῶνες καὶ θυσίες. Μιά ζωὴ ἀφιερωμένη στό Χριστό καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του, στὴν Πατρίδα καὶ τὸν ἄνθρωπο, ἀφήνοντας ἀνεξίτηλα ἵχνη στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, πού τὸν ἐγνώρισαν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πεῖ μαζί μέ τὸν Ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν:

«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι,
τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα·
λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος,
ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ,
ὁ δίκαιος Κριτὴς» (Β' Τιμ. 4, 7-8).
Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστε Γέροντα.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η ΠΟΡΕΙΑ ΜΑΣ

«Ἐπορεύετο γάρ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων»
(Πράξ. Ἀπ. 8,39).

Πολλές εἶναι οἱ πορεῖες πού γίνονται στὴν ἐποχὴ μας. Πορεία γιὰ τὴν εἰρήνην, γιὰ τίς φυλετικές διακρίσεις, γιὰ τὰ ἴσα δικαιώματα, γιὰ τίς διαφορὲς ἐλευθερίες.

Ὑπάρχει ὁμως καὶ μιά ἄλλη πορεία. Εἶναι ἡ πορεία πρὸς τὸ Χριστό. Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ πορεία ἔχει ἀνυπολόγιστη σημασία γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21 αἰῶνα «πορεύεται» μέ βασικὸ στόχο τὴν ἐξασφάλιση τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐτυχίας του, συμβαίνει τὸ ἐντελὸς ἀντίθετο. Ὅλοι εἴμαστε μάρτυρες τοῦ ἄγχους καὶ τῆς ἀγωνίας, πού κυριολεκτικά μαστίζουν τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο. Ἡ σύγχυση καὶ ἡ ἀβεβαιότητα εἶναι τὰ κύρια στοιχεῖα τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ καθένας μας εὐκολὰ ἀντιλαμβάνεται γύρω του τὴν ἀδικία, τὴν καταπίεση, τὸν στραγγαλισμὸ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τὴν ἐκμαύλιση τῶν ἠδῶν, τὴν πανσεξουαλικὴ ἀναισχυντία, τὴν καταράκωση τῶν ἀξιῶν, τὴν ἐγκληματικότητα, τίς ψυχώσεις, τὴν διάλυση τῆς οἰκογένειας, τὴν ἀποχριστιανοποίηση τοῦ κόσμου, τὸ ξεχαρβάλωμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ πράγματα ὑψηλά καὶ κρίσιμα τῆς ὑπαρξῆς του καὶ γενικά τὴν ἐξουθένωση τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ διαπιστώνει ὅτι δέν ἀποκλείεται μιά ἡμέρα ἡ

ἄρνηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ σπρώξει τὴ φρενίτιδα μέχρι τὴν καταστροφή τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητο ὅτι αἰτία αὐτῶν τῶν κακῶν εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό. Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὸ Θεό ἔχει πετρώσει μέσα στά ἐγκόσμια, ἀδιάφορη γιὰ τὰ πνευματικά, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀντικρύσει τὸ Θεό. «Τὸ Θεὸ πρέπει νὰ ἔχεις μάτια γιὰ νὰ τὸν δεῖς». Χωρὶς τὸ Θεό ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μένει ἄδεια. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν αἴσθηση τοῦ ἄδειου προέρχεται ὁ ἱλιγγος τοῦ φόβου καὶ ἡ ἀγωνία τῆς ἐποχῆς μας. Μέ τί θὰ γεμίσει ἡ ψυχὴ; Πὼς θὰ παρηγορηθεῖ ἡ ἐρημία της; Πὼς θὰ σωθεῖ ἡ ψυχὴ μας;

Τὴν ἀπάντηση στά ἐρωτήματα αὐτὰ δίνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας μέ τὴν ἀνεκτίμητη ἐκείνη πρόσκληση πού ἀπευθύνει πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Καὶ εὐρήσετε ἀνάπausιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν» (Ματθ. 11, 28,29). Ἐλᾶτε, λέγει, πρὸς ἐμένα καὶ πλησιᾶστε με ὅλοι ὅσοι εἴσατε κουρασμένοι καὶ ἐγὼ θὰ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

Στό νοῦ μου εἶχα μιὰ εἰκόνα σου ὡραία ὀλοφώτεινη, ἀστραφτερή, στα ὀλόλευκα ἤσουν ντυμένη, ξανθὴ κοπέλλα, λυγερή καὶ ντροπαλή. Τώρα ἀλλιότικη σέ βλέπω, μαυροφοροῦσα, τραυματισμένη, σκεπτική, γέρασες σέ λίγα χρόνια, πῶς εἶσαι ἔτσι ζαρωμένη, σκυθρωπή;

Πέρασαν οἱ δόξες, οἱ χαρές, οἱ ἐπιτυχίες καὶ οἱ ὁμορφοὶ καιροί, ἤρθανε οἱ ταπεινώσεις, τὰ χαστούκια καὶ οἱ μαῦροι ἐμπαιγμοί. Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ θαυμαστές σου, οἱ φιλέλληνες οἱ ὀνομαστοί; σιώπησαν τώρα ὅλοι, σέ ξέχασαν οἱ σύμμαχοι, οἱ φίλοι κι οἱ γνωστοί.

Τί μεσολάβησε, ἀλήθεια, πῶς λησμονήθηκες ἡ χώρα ἐσύ ἡ ξακουστή; ποιοὶ εἶναι πού συντέλεσαν νά ἔρδει ἡ μαύρη αὐτὴ ὥρα καὶ στιγμή; Διερωτῶνται οἱ ξένοι πού διάβασαν καὶ ξέρουν τὴν ἱστορία τὴν ἐλληνική, κατηγοροῦνε τὰ παιδιά σου, πού ξεπούλησαν τὴν ἐνδοξη χώρα αὐτή.

Ἔρχομαι νά συμφωνήσω καὶ ἐγὼ μαζί τους, πού ἔζησα μιὰν ἄλλη ἐποχή, ἀπαισιόδοξος δέν εἶμαι, ὅμως λέγω καὶ φωνάζω τὴν ἀλήθεια τὴν πικρή. Naί, γινήκαμε τό κλωτσοσκούφι τῶν μεγάλων, γιατί φταίξαμε, πάντα καὶ πολύ, πληρώνουμε τὰ λάθη καὶ τίς ἀπερισκεψίες, πού ἐκάναμε μεγάλοι καὶ μικροί.

Ἡ ἐγωπάθεια, ἡ διχόνοια καὶ τό συμφέρον, ἄνοιξαν τὴ μεγάλη αὐτὴ πληγή, οἱ Ἕλληνες, ὅχι θέβαια ὅλοι, ἀρκετοὶ καὶ ἀπερίσκεπτοι πολύ. Λησμονοῦνε τὰ ἱδανικά τους γιὰ τό χῶμα, γιὰ τό χρῆμα, καὶ γιὰ τό ψωμί, ντρέπονται πιά καὶ δέν φωνάζουν γιὰ Θρησκεία, Πατρίδα, Οἰκογένεια, ἠθική.

Χαίρονται μέ τίς διασκεδάσεις, τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ καλοπέραση καὶ ἡ εὐκολη ζωὴ. Ποιὸ δά εἶναι τό αὐριό μας; Χωρὶς παιδιά, χωρὶς στρατό, ἔρχεται ἡ καταστροφή. Δυστυχῶς καὶ μορφωμένοι βλέπουν καὶ ἀκοῦνε, μά ζοῦνε σέ ἄλλη ἐποχή, κινδυνεύει ἡ Ἑλλάδα, μά αὐτοὶ εἶναι καλά, παίζουν ὅλοι τό ἴδιο τό βιολί.

Ἀδελφοί μου, ἦρθε ἡ ὥρα νά ἀλλάξουμε μυαλό, διότι караδοκοῦνε οἱ ἐχθροί, νά μὴ κάνουμε τό μοιραῖο λάθος καὶ τοὺς δώσουμε τὴν ὅποια ἀφορμή.

Νά ἀνανήσουμε ἐπὶ τέλους, διότι ἀπὸ τὸν ἀφανισμό μας δέν ἀπέχουμε πολύ, εἶναι κρίμα νά χαθεῖ αὐτός ὁ τόπος καὶ ὁ λαός μας, ὁ Θεός νά μᾶς λυπηθεῖ.

† Ἀρχιμανδρίτης Ἰωακείμ Ἀγιορείτης

Ὡπωσδήποτε οἱ παραπάνω λόγοι τοῦ σεβαστοῦ μας ἀρχιμανδρίτου Ἰωακείμ Ἀγιορείτου εἶναι σημαντικοί, διότι μέ τό θαυμάσιο αὐτό γραπτό του ὁ πατήρ Ἰωακείμ, γνωρίζει σέ ὅσους ἔχουν τὴν εὐδύνη γιὰ τὴν πορεία αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένοι νά βρεθοῦν ἀδελφομένοι στό

σᾶς ἀναπαύσω, δά βρῆτε κοντά μου τὴν ἀνάπαυση καὶ τὴν εἰρήνη, πού ποθεῖ ἡ ψυχὴ σας. Ἐλᾶτε πρὸς ἐμένα ὅσοι ζητετε στό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, γιὰ νά

φωτίσω τό σκοτάδι σας καὶ νά σᾶς ὁδηγήσω στό φῶς τό ἀληθινό. Ἐλᾶτε πρὸς ἐμένα οἱ ἄσωτοι, οἱ ἀμετανόητοι ἁμαρτωλοί, οἱ συντετριμμένες καὶ κουρασμένες καρδιές.

Ἀδελφέ μου, σύ πού διαβάσεις τίς γραμμές αὐτές, σύ πού αἰσθάνεσαι τίς τύψεις τῆς συνειδήσεώς σου γιὰ τίς μικρές ἢ μεγάλες ἁμαρτίες σου δέν θέλεις νά λυτρωθεῖς ἀπὸ αὐτές; Δέν θέλεις νά ἀπολαύσεις τὴν σωτηρία καὶ τὴ λύτρωση; Ἄκουσε, λοιπόν τὴν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ, πού μέ τόση στοργή σοῦ ἀπευδύνει: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. 11, 28). Ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ νά πᾶμε κοντά Του δά τοῦ τό ἀρνηθοῦμε; Καὶ εἶναι δυνατό νά βροῦμε ἄλλη περισσότερο ὠφέλιμη καὶ ἐλπιδοφόρα πρόσκληση ἀπὸ αὐτὴ πού μᾶς κάνει ὁ Κύριός μας;

Ἡ πορεία, λοιπόν, πού δά μᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὰ δεινά εἶναι ἡ Πορεία πρὸς τό Χριστό, τό Σωτήρα καὶ Λυτρωτὴ μας. Ἐμεῖς ὑποφέρουμε, γιατί ξεχάσαμε τὸν προορισμό μας. Ξεχάσαμε ὅτι προορισμός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ αἰωνιότητα, ἡ σωτηρία

του. Αὐτὴ τὴν εὐλογημένη κατάσταση ζοῦσε παλαιότερα ὁ ὀρθόδοξος λαός μας σ' ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς του καὶ αὐτὴ τό βοηθοῦσε νά εἶναι ἐνωμένος πνευματικά μέ τό Χριστό εἰρηνικός καὶ ἐλεύθερος.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες,

Πιστεύουμε ὅτι καὶ σήμερα μέ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μπορούμε νά ζήσουμε τίς ἴδιες καταστάσεις, ἀρκεῖ νά πιστεύσουμε ὅτι τό φάρμακο τῆς σωτηρίας ὑπάρχει, εἶναι ὁ Χριστός καὶ ὅτι ἂν ὁ «ἀσθενής» ἄνθρωπος δέν τό χρησιμοποιεῖ, δέν εὐδύνεται τό φάρμακο, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος.

Στό ἔργο αὐτό δά μᾶς βοηθήσει ἡ Ἐκκλησία μας μέ τὰ ἁγιαστικά μέσα πού μᾶς παρέχει, τὴν προσευχή, τὴ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τὴ συνειδητὴ συμμετοχή, στίς ἱερές ἀκολουθίες καὶ τὰ ἱερά Μυστήρια. Τότε ὅχι μόνο δά ζοῦμε χωρὶς ἄγχος καὶ θλίψη, ἀλλά ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα δά πλημυρίζει τίς καρδιές μας (Λουκ. 7,50).

Αὐτὴ εἶναι ἡ πνευματικὴ Πορεία, πού ἐφαρμόζεται πιστά ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας καὶ αὐτὴ τὴν πορεία σέ καλοῦμε σήμερα νά ἀκολουθήσεις μαζί μας, ἀνεξάρτητα μέ τό ποιά πορεία ἀκολουθοῦσες μέχρι σήμερα. Στὴν προσπάθειά σου αὐτὴ μὴ δειλιάσεις, γιατί «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι» (Μάρκ. 9,23) καὶ «τά ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις δυνατὰ παρά τῷ Θεῷ ἐστίν» (Λουκ. 18,27).

Η.Ι.Χ.

πλευρό του λαού, διότι ή ιστορική στιγμή πού βρισκόμαστε είναι τρομερά επικίνδυνη. Η πνευματική και ιδεολογική σύγχυση σκοτίζει τόν όρίζοντα, κρύβει τήν πραγματικότητα, προβάλλει εἰδωλα, αποπροσανατολίζει τούς ανθρώπους.

Η ατμόσφαιρα είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη γιά τή χώρα μας. Τά παιδιά μας, ή χαρά και ή ελπίδα μας, πού βρίσκονται στό ξεκίνημα και πού αναζητοῦν καθαρό όρίζοντα και συγκεκριμένους στόχους, δυσκολεύονται νά βροῦν μονοπάτι πορείας και γέφυρα πρόσβασης πρὸς τή γνησιότητα και τήν καταξίωση τῆς προσωπικότητάς τους.

Εὐχόμαστε ολόψυχα ὁ Θεός νά μᾶς φωτίσει και ὅπως γράφει ὁ σεβαστός και ἀγαπητός μας γέροντας:

«Νά αλλάξουμε μυαλό, διότι караδοκοῦνε οἱ ἐχθροί, νά μή κάνουμε τό μυραῖο λάθος και τούς δώσουμε τήν ὅποια ἀφορμή. Νά ἀνανήψουμε ἐπὶ τέλους, διότι ἀπό τόν ἀφαισισμό μας δέν ἀπέχουμε πολύ, είναι κρίμα νά χαθεῖ αὐτός ὁ τόπος και ὁ λαός μας, ὁ Θεός νά μᾶς λυπηθεῖ» Ἀμήν.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Φταίει τό παιδί;

Κίτρινη, ξαρωμένη, φοβισμένη, χλωμή, κάθεται σέ μιά γωνιά τῆς αὐλῆς ή Μαρούλα. Όλα τά ἄλλα παιδάκια τρέχουν, γελοῦν και παίζουν τριγύρω της. Αὐτή μέ σκυμμένο τό κεφάλι της, λές ὅτι ἀγνοεῖ τί συμβαίνει μπροστά της. Όταν τήν φωνάζουν δέν ἀπαντᾷ κι' ὅταν τῆς γελοῦν οἱ φιλενάδες της, αὐτή

κοιτάζει μελαγχολικά και ξεροβήχει, κρατώντας τό χέρι στό στόμα της...

Καὶμένο κορίτσι! Στήν ἴδια τάξη τρία χρόνια. Ό δάσκαλος τήν ἔχει ἐγκαταλείψει στό τελευταῖο θρανίο και λέει πώς είναι καθυστερημένη. Δέν ἐνδιαφέρεται πλέον γι' αὐτή. Σχολική πρόοδος συνεπώς μηδέν. Δύσκολη στόν χαρακτήρα, θυμώνει και ψεύδεται σ' ὅλους. Φορτωμένη ἀπό ἕνα σωρό κληρονομικά ἐλαττώματα. Είναι βαρύκοη και πάσχει ἀπό ἐπιληπτικές κρίσεις. Στά δέκα της χρόνια πέρασε ἐντερίτιδα, πνευμονική συμφορηση, διφτερίτιδα, ὁστρακιά, ἀνεμοβλογιά...

Φταίει ὅμως τό παιδί; Ἀσφαλῶς ὄχι. Φταῖνε ἄλλοι παράγοντες και τό παιδί είναι θῦμα. Η οἰκογενειακή κληρονομικότητα είναι βαρειά και τό περιβάλλον στό ὅποιο ζῇ είναι ἀξιοδρήνητο. Η φτώχεια τή μαστίζει και τή βασανίζει.

Η Μητέρα της, γυρολόγος, πουλᾷ εὐτελῆ πράγματα, γιά νά βγάλει τό ψωμάκι τῆς οἰκογένειάς της. Διηγεῖται ὅτι τήν ἐγκατέλειψε ὁ σύζυγός της, ὅταν ἦταν ἔγκυος στή Μαρούλα. Πέρασε ἀπό ἄσυλο σέ ἄσυλο, ἀπό φιλανθρωπία σέ φιλανθρωπία, ὅσο νά τήν γεννήση. Γιά λίγο καιρό ὕστερα συζῇ φιλικά μ' ἕναν ἄγνωστο κι ἀποκτᾷ ἕνα κοριτσάκι. Η ὑποχρέωση νά μεγαλώσει τίς κόρες της τήν ἔκαμε ἀκόμη σκληρότερη. Γι' αὐτό είναι γυναίκα θυμώδης, αὐθάδης, ἄδικη ἀκόμη και σέ κείνους πού τή βοηθοῦν. Ό μόνος της

σκοπός είναι νά τούς ἐκμεταλλεύεται ὅλους, ὅσους προσπαθοῦν νά τή βοηθήσουν. Κατάντησε νά γίνη ὀκνηρή και νά ἀρνηται τήν ἐργασία. Καί τό ἄλλο της κοριτσάκι είναι δύσκολο στό χαρακτήρα. Κι ὁ γιός της, πού τόν ἔχει ὁ πατέρας μαζί του τό ἴδιο.

Ποῖός ὅμως είναι ὁ πατέρας τῆς Μαρούλας; Ἰδοῦ: Ἦταν μικρό ἀγοράκι κι' αὐτό πνευματικά ἀδύνατο και δύσκολο. Ό παππούς του μένει ἄγνωστος κι' ή γιαγιά του πέθανε ἀπό τρομακτικό παραλήρημα. Η μητέρα του ἦταν συφιλιδική. Δυό ἀπό τίς ἀδελφές του πέθαναν σέ μικρή ἡλικία, μιά θεία του πέθανε ἀπό γρίπη 36 ἐτῶν κι' ἕνας δεῖος του ἀπό φυματίωση 21 ἐτῶν.

Αὐτή είναι ή οἰκογενειακή κατάσταση τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ πού μιά μέρα στή διδασκαλική μου σταδιοδρομία μοῦ κίνησε τήν περιέργεια και τόν οἶκτο. Ἱστορία θλιβερή. Πῶς νά προσδεύση λοιπόν τό παιδί αὐτό; Πῶς νά συνεργασθῇ μέ τά ἄλλα παιδάκια; Η ψυχή του βεβαρυμένη είναι ὀρμητικά κλειστή πρὸς ὅλους και πρὸς αὐτή τή μητέρα του, πού τή βλέπει σέ ἀξιοδρήνητη κατάσταση. Διαβατάριο πουλί ἀπό τίς βιτρίνες, ἀπό τά πλουσιόσπιστα, ἀπό τούς συλλόγους, ἀπό τούς δρασκεύοντες, πουθενά δέν εὐρίσκει τήν ἀνακούφιση, πουθενά τήν ἀνάπαυση, οὔτε σ' αὐτό τό θρανίο του, πού αἰσθάνεται τόσο μόνο, κατάμονο, παρ' ὅλον ὅτι εὐρίσκεται στήν τάξη μέ τά ἄλλα παιδιά και τόν δάσκαλο. Σέ ποιόν νά πῇ τόν πόνο του; Σέ κανέναν. Οὔτε στό δάσκαλο, ἀφοῦ κι αὐτός ἔχει ἐγκαταλείψει τό παιδί και δέν νοιάζεται γιά τήν πρόοδό του, οὔτε γνωρίζει τί γίνεται στήν πονεμένη στέγη του.

Κι ὕστερα λέμε ὅτι φταίει τό παιδί. Ρίχνουμε τό βάρος στό πονεμένο πλάσμα, μιά πού δέν μπορεῖ νά μιλήσει και τοῦ ἔχουμε

σφαλίσει τό στόμα. Ἀλλά πέρα ἀπ' αὐτό, ἂν ἐμεῖς ἔχουμε περιπέτειες, ἂν ἔχουμε ἀρρώστιες, ἂν ὑποφέρουμε ἀπό βαριά κληρονομικά ἐλαττώματα, ἂν μᾶς βασανίζουν στερήσεις και μᾶς χωρίζουν τά διαζύγια, διερωτηθήκαμε ποτέ τήν ὥρα πού φέρνομε ἀνθρώπους στήν ζωή, τί κάνομε; Ὑπολογίσαμε ποτέ τίς εὐδύνες; Ἀσφαλῶς ὄχι! Γι' αὐτό και τό σοφό γνωμικό: «ἀμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα». Νά ὑπέφερε κανείς μόνος του ἀπό τίς συνέπειες τῶν πράξεών του, τοῦτο δά ἦταν ἀνεκτό. Νά ὑποφέρη ὅμως τό παιδί μας, ὁ μεγαλύτερός μας θησαυρός, τό μέλλον τοῦ ἔθνους και τῆς ἀνθρωπότητας, τοῦτο είναι ἐγκληματικό.

Καί λέμε πώς ἀγαποῦμε τό παιδί μας. Δέν ἀμφιβάλλω γιά τήν ἀγάπη πού τοῦ ἔχομε, ἀλλ' ἂν τό ἀγαποῦμε πραγματικά, δά πρέπει πολύ πρὸ τῆς γεννήσεώς του νά ἐνδιαφερόμαστε γι' αὐτό. Ἔτσι, καλλιεργώντας τόν ἑαυτό μας και ἀπαλλάσσοντάς τον ἀπ' ὅλα τά ἐλαττώματα, καταπολεμοῦμε τίς νοσηρές κλίσεις τοῦ παιδιοῦ, πού εὐρίσκουν τήν ἀρχή τους στή φυσική και νοητική κατάσταση τῶν γονέων κατά τή στιγμή τῆς συλλήψεως. Η ἀγωγή λοιπόν τοῦ παιδιοῦ ἀρχίζει πολλά χρόνια πρὶν ἀπό τή γέννησή του. Είναι μιά βαθεῖα παιδαγωγική ἀλήθεια. Μᾶς παρουσιάζει τή συνέχεια πού ἐνώνει τίς γενεές μεταξύ τους. Η γέννηση ἄλλωστε δέν είναι παρά ἕνα ἐπεισόδιο μιᾶς ἀναπτύξεως πού συνεχίζεται. Πολλοί γονεῖς συνεπώς δολοφονοῦν οἱ ἴδιοι τά παιδιά τους και μαζί μ' αὐτά τυραννοῦν πολλές γενεές, καταδικάζουν ἀκόμη τή ζωή τοῦ ἔθνους. Τί φταίει ὅμως τό παιδί;

Γεώργιος Ἀναστ. Ρούσκας
Τ. Δ/ντῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας.

Η ΠΡΟΣΤΑΘΕΙΑ ΑΝΑΒΙΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑΣ

Ένημέρωση για μία σύγχρονη και επικίνδυνη πλάνη

(ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ)

Η Όρθοδοξη Έκκλησία μας έχει ως έργο Της να οδηγεί τόν άνθρωπο στη σωτηρία, να νοιάζεται διαρκώς για την πνευματική προκοπή του και να τόν περιφρουρεί από τις ποικίλες πλάνες. Αυτόν τόν σκοπό υπηρετεί τό ενημερωτικό αυτό φυλλάδιο, επισημαίνοντας μία σύγχρονη και επικίνδυνη πλάνη. Πρόκειται για τήν προσπάθεια επανεμφάνισης του νεοπαγανιστικού ή νεοειδωλολατρικού φαινομένου, τό οποίο εισήλθε δυστυχώς στίς σημερινές κοινωνίες, ως προσβολή τών νεκρών, έδω και πολλούς αιώνες, πολυθεϊστικών και είδωλολατρικών θρησκειών.

Μέ τό φυλλάδιο αυτό παρουσιάζουμε μέ αντικειμενικότητα, απλότητα και υπευθυνότητα τό πρόβλημα στους Όρθοδόξους πιστούς, ώστε να γνωρίζουν για τή φύση και τίς επιδιώξεις του νεοπαγανισμού και να μήν παρασύρονται από τίς παραπλανητικές επαγγελίες του.

1. Η φύση και οί στόχοι του νεοπαγανισμού

Οί ραγδαίες κοσμογονικές αλλαγές τών τελευταίων χρόνων, οί όποιες δέν έχουν προηγούμενο στην ανθρώπινη ιστορία, προκάλεσαν στό σύγχρονο άνθρωπο μία πρωτοφανή άμφισβήτηση, πού τόν όδήγησε σέ μία έντονη πνευματική σύγχυση. Συνέπεια αυτής της καταστάσεως είναι ή εμφάνιση περιέργων μυστικιστικών θρησκευτικών συστημάτων, μορφωμάτων και προϊόντων του δαιδαλώδους πλέγματος της «Νέας Έποχής», τά όποια τείνουν να καλύψουν τά πνευματικά κενά του σύγχρονου ανθρώπου.

Ένα τέτοιο θρησκευτικό μόρφωμα είναι και ό νεοπαγανισμός ή ή νεοειδωλολατρία. Πρόκειται για ένα πολυποίκιλο θρησκευτικό μόρφωμα, τό όποιο ανάγει τήν καταγωγή του σέ αρχαίες πρωτόγονες πολυθεϊστικές θρησκείες και παραδόσεις του άπώτερου παρελθόντος.

Έκδηλώνεται ως προσπάθεια αναβιώσεως πανάρχαιων είδωλολατρικών θρησκειών και δρώμενων. Έχει έντονο φυσιολογικό και πανθεϊστικό χαρακτήρα. Διακατέχεται από έναν περίεργο θρησκευτικό έθνικισμό, άγγίζοντας σέ πολλές περιπτώσεις επικίνδυνες έθνοφυλετικές θεωρίες και πρακτικές. Έδω και δύο περίπου δεκαετίες προσπαθεί να κυριαρχήσει στην κοινωνία. Θεωρεί ότι ό μονοθεϊσμός, και κυρίως ό Χριστιανισμός, εϋδύνεται για «τόν πνευματικό μεσαίωνα», στόν όποιο δήθεν όδήγησε τήν ανθρωπότητα άφότου επικράτησε και της στέρησης τήν «λαμπρή πολιτισμική πορεία» τών έθνικών είδωλολατρικών θρησκειών! Άμεσος στόχος τών φανατικών νεοπαγανιστών είναι να «άποτινάξουν τό μονοθεϊστικό ζυγό», όπως ισχυρίζονται να αναβιώσουν τίς «πατρῶες έθνικές θρησκείες», επαναφέροντας τόν κόσμο σέ «τροχιά προόδου»!

2. Ο παγκόσμιος χαρακτήρας της νεοειδωλολατρίας

Τό νεοειδωλολατρικό ή όπως διεθνώς λέγεται νέο-παγανιστικό κίνημα (άπό τό pagan, πού δά πεί χωρικός) δέν είναι άποκλειστικά έλληνικό φαινόμενο, αλλά πραγματικά παγκόσμιο. Ύστερα από μία μακρά εξελικτική πορεία από τά χρόνια του Διαφωτισμού, μέ πραγματική άφετηρία τό μυστικιστικό κίνημα της Θεοσοφίας, έφτασε στίς μέρες μας, όχι μόνο να διεκδικεί ισότιμη θέση πλάι στίς άλλες θρησκείες, αλλά και να τίς μάχεται σκληρά. Δημιούργησε σέ όλες τίς χώρες του πλανήτη ταυτόχρονα εϋνοϊκές συνθήκες αναβίωσης τών αρχαίων είδωλολατρικών και παγανιστικών θρησκειών.

Τά διάφορα «έθνικά» νεοπαγανιστικά κινήματα, άν και διαφοροποιούνται σέ βασικές αρχές, έν τούτοις επιδιώκουν να συγκροτήσουν έναίιο μέτωπο στην πολεμική τους

κατά του Χριστιανισμού. Τόν Ιούνιο του 1998 συνήλθε στή Λιθουανία τό πρώτο ιδρυτικό συνέδριο του παγκόσμιου «κοινού» τους, «Παγκόσμιο Συνέδριο Έθνικών Θρησκειών» (World Congress of Ethnic Religions), στό όποιο υπάρχει ολιγάριθμη Έλληνική εκπροσώπηση. Στό ίδιο συνέδριο ιδρύθηκε και ή «Τών Έθνικών Οίκουμενική Έκκλησία», ή ένωτική δηλαδή παγκόσμια παγανιστική θρησκεία. Μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί

έπτά παγκόσμια παγανιστικά συνέδρια, από τά όποια τό τελευταίο πραγματοποιήθηκε στην Άθήνα τόν Ιούνιο του 2004! Η σύμπτωση του χρόνου και του τόπου συγκλήσεως του μέ τούς Όλυμπιακούς Αγώνες τών Άθηνών άποδεικνύουν ότι ή αναβίωση τών αρχαίων είδωλολατρικών θρησκειών γίνεται κατόπιν οργανωμένου σχεδίου.

Συνεχίζεται

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

«**Ο** ήλιος της δικαιοσύνης μετά τρεις ημέρας άνέτειλε σήμερα και έφώτισεν όλόκληρον τήν κτίσιν· ό τριήμερος και προαιώνιος Χριστός, τό (πνευματικόν) σταφύλι, έβλάστησε και έγένισε τήν οίκουμένην μέ εϋφροσύνην... Αί πύλαι του Άδου ήνοιχθησαν από τόν Χριστόν και οί νεκροί έσηκώθησαν σαν να έκοιμῶντο. Άνέστη ό Χριστός, πού είναι ή άνάστασις τών πεσμένων, και άνέστησε μαζί του τόν Άδάμ· άνέστη ό Χριστός, πού είναι ή άνάστασις, και άφου έχάρισε τάξιν εις τόν κόσμο, πού εύρίσκετο εις άταξίαν, τόν κατέστησε λαμπρόν... Άνέστη και έχάρισε χαράν εις όλην τήν κτίσιν· άνέστη και ή φυλακή του Άδου έξεκενώθη· άνέστη και τήν φθοράν της φύσεως μετέτρεψεν εις άφθαρσίαν... Αυτή είναι ή ημέρα, τήν όποίαν έκαμε δι' ήμῶς ό Κύριος· ἄς αισθανθῶμεν πνευματικήν άγαλλίασιν και ἄς εϋφρανθῶμεν εις τήν ήμέραν αυτήν κατά τρόπον, πού άρμόζει εις τόν Θεόν. Αυτή είναι ή έορτή, πού εύρίσκεται υπεράνω όλων τών έορτών... Κατά τό ιδιόν μας Πάσχα, τό Πάσχα τό άληθινόν, έδυσιάσθη προς χάριν μας ως πασχάλιος άμνός ό Χριστός· και έάν κανείς είναι ένωμένος μέ τόν Χριστόν, αυτός είναι νέον δημιούργημα· μέ τήν έν Χριστῷ ζωήν ύπάρχουν καινούργια πίστις, καινούργιοι νόμοι, ό καινούργιος λαός του Θεοῦ· δημιουργείται καινούργιος, και όχι ό παλαιός Ισραήλ, και καινούργιον Πάσχα· νέα και πνευματική περιτομή· νέα και αναίμακτος θυσία· νέα και θεία διαθήκη· να ανανεωθῇτε σήμερα και να έγκαινιάσετε μέσα εις τάς καρδίας σας όρδόν φρόνημα, διά να δεχθῇτε τά μυστικά της νέας και άληθινής έορτης και διά να δοκιμάσετε σήμερα τήν πραγματικά ούράνιον άπόλαυσιν».

Περικοπή από τόν λόγο του Έπιφανίου Κύπρου στην άγία του Χριστού Άνάστασις (Ε.Π. 43,465-468).

ΔΩΡΕΑ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Η κ. Α.Τ. εις μνήμην Γεωργίου Παντελάκη 200€.

ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ ΕΥΧΕΣ

Τά μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Φιλ. Σωματείου μας «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ», μέ τήν εύκαιρία της έορτης του Αγίου Πάσχα, εύχονται όλόψυχα προς τά μέλη, τούς δωρητές, συνδρομητές, φίλους και συνεργάτες του Σωματείου μας, «ίνα ὥσπερ ήγέρθη Χριστός εκ νεκρών διά της δόξης του Πατρός, οὔτω και ήμεῖς έν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6,4).

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ